

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Dialogorum sacrorum Libri Quatuor

Châteillon, Sébastien

Basileae, 1565

Nicodemus

urn:nbn:de:bsz:31-102436

deo huc uenire uerè Israelitam: id est, a hominem ab omni fraude alienum. N. Vnde me nosti? I. Prius quàm te Philippus appellaret, cum esses sub ficu, uidebam te. N. Magister, tu es filius Dei, tu es rex Israelitarum. I. Quoniam dixi tibi, te à me sub ficu esse uisum, ita credis: maiora his uidebis. Credite mihi, posthac uidebitis coelum apertum, & Genios diuinos ascendentes & descendentes ad me.

SENTENTIA.

Vnde minimè speres, inde existit bonum.
Adeundus est Christus, ut eum cognoscas.
A minoribus, si credas, ad maiora uenies.

NICODEMVS. Ioan. 3.

ARGUMENTVM.

Iesus differit cum Nicodemo de renascendo.

Nicodemus, Iesus.

Magister, scimus te doctorem uenisse diuinitis. nam a nemo ista tam portentosa facere possit, quæ tu facis, nisi adsit ei Deus. I. Accipe igitur doctrinam eo dignam, qui uenerit à Deo. Qui denuò natus non fuerit, mihi crede, Dei regnum adipisci non potest. N. Quo pacto potest homo nasci, qui sit senex? Nunquid potest iterum in uentrem suæ matris ingredi, atq; nasci? I. Cum de Dei regno, quod diuinum est, locutus sim, debes existimare, hanc quoque generationem, de qua loquor,

a Christus
operibus
is cognos
tur.

loquor, per quam ad illud regnū perueniatur, esse diuinam. Proinde omittē istam à muliere natiuitatem. Nam si quis à muliere renasceretur, talis esset renatus, qualis fuisset ante quā renatus: id est, esset adhuc terrestris & humanus, propterea quod ex re terrestri & mortali quod nascitur (cuiusmodi est mulier) id terrestre & mortale est: quandoquidem quæq; res sui similem gignit. At ex spiritu qui fuerit renatus, is diuina quadam & spiritui conueniente natura præditus erit: quoniam quod à spiritu gignitur, id eius simile est à quo originem habet, uidelicet spiritus. Neque uerò mireris, quod dixerim, uobis esse renascendum, quamuis hanc natiuitatem non uideas. Nam quod accidit in uento, cuius quamlibet in partem spirantis sonitum audis, neque tamen oculis cernis unde ueniat, aut quod feratur: idem fit et in omnibus ex spiritu genitis, ut hæc generatio sentiri et intelligi possit, oculis aspicere non possit. N. Quomodo possunt ista fieri? I. Tu Israelitarum magister es, et hæc nescis? Atqui hoc tibi confirmo, nos non ignota, aut tantum audita dicere, sed perspecta et uisa testari: et tamē testimonium nostrum uos non accipitis. Quod si terrestria, quæ uobis dixi, non creditis: quomodo cælestia, si dixerō, credetis? Si hanc similitudinem, quam ego duxi à uento (quæ res terrestris est, et subiecta sensibus) non capis, ideoq; non credis: quomodo intelliges

belliges rem ip
dine usus su
sub sensus cao
quo discatis n
lum ascendere
nemo ascendit
descendit, qui
a quo nisi ali
tis est. Qu
de quo loquor
illum æreum es
intuentes, à se
oportet extoll
dentes, mibiq;
possunt ætere
ditio, superius
quam posse reg
hi fidem habent
sunt, ut plane
digni sint. Eter
tus est amore T
didit: cui qui
ad uitam perue
pitam suum in
sed ut per eum
bet, non damna
natus est, qui

telliges rem ipsam, cuius declaranda causa similitu-
 dine usus sum, quae res coelestis diuinaq; est, neque
 sub sensus cadit? Atqui haec nisi à me didiceritis, à
 quo discatis nullus est. Neque enim potestis in coe-
 lum ascendere, et ea à Deo discere. Nam in coelum
 nemo ascendit, praeter eum hominem qui de caelo
 descendit, qui quidem est in caelo. Is autem ego sum:
 à quo nisi didiceritis, desperanda uobis a cog-
 nitio est. Quocirca attende, quale sit hoc renasci,
 de quo loquor. Quemadmodum Moses serpentem
 illum aereum extulit in desertis, in quem serpentem
 intuentes, à serpentum morsu sanarentur: ita me
 oportet extolli, ut omnes in me intuentes, à me pen-
 dentes, mibiq; fidentes, non pereant, sed uitam adi-
 piscantur aeternam. Haec est igitur renascendi con-
 ditio, superius à me proposita, sine qua negaui quē
 quam posse regnum caeleste consequi. Nam qui mi-
 hi fidem habent, ita immutantur, tantoq; meliores
 fiunt, ut planè renati dici possint, et caelesti regno
 digni sint. Etenim tanto genus humanum profecu-
 tus est amore Deus, ut unigenitum filium suum tra-
 diderit: cui quicumque fidem habeat, non pereat, sed
 ad uitam perueniat aeternam. Non enim misit Deus
 filium suum in hanc uitam, ut homines condemnet,
 sed ut per eum seruentur homines. Qui ei fidem ha-
 bet, non damnatur: qui uerò non habet, is iam dam-
 natus est, qui unigeniti Dei filij nomini fidem non
 adiunxerit,

a scilicet
 rum rerum

224 DIALOG. SACRORVM

adiunxerit. In hoc autem damnantur homines, quod cum uenerit in orbem lux, tenebras magis quam lucem amant: quippe quorum praua sint opera. Siquidem quisquis uitiosa facit, lucem odit, neq; in lucem prodit, ne eius facta arguantur. Qui uero recta facit, is in lucem prodit, ut patefiant eius opera, utpote facta diuinitus.

SENTENTIA.

Renascendum est, & ex carne in spiritum migrandum. Venim terrestria, quae graui sunt, in caelum ascendere, aut in caelo esse non possunt: ita iniusticia, quae res terrestres & grauis est, in regnum Dei uenire, aut ibi esse nequit. A solo Christo salus est.

SAMARITANA. Ioan. 4.

ARGUMENTVM.

Iesus apud fontem cum muliere Samaritana de uera potione, ueroque Dei cultu colloquitur. Cumque superuenissent emptum cibum apportantes discipuli, eos quoque de uero cibo docet.

Iesus, Samaritana, Discipuli.

DA mihi bibere, mulier. s. Quomodo tu Iudaeus, a me muliere Samaritana petis potum? Neque enim habent ullum Iudaei cum Samaritanis commercium. 1. Si intelligeres munus Dei, & quis sit qui a te potum petit, tu ipsa peteres ab eo, tibi que ipse daret, aquam perennem. s. Domine,

raſſe Chri
s (ut fo-
) a carnali
s, ad spiri-
tu alia.

mine, neq; fr
unde ergo ha
maiores pati
hunc puteum
eius, atque p
tantam exple
ut qui ex aqu
quam. nam ea
perennitatem.
ne amplius sit
nam. 1. Ie
uenito. s. N
non habere uir
nunc quem hab
tibi. s. Vi
ut tibi frustra
monte hoc De
tis, Hierosolym
Mulier crede n
monte hoc, neq
Vos, quid colati
mus, quippe qui
pus, & quidem
cimo & uere
ter colit pestulat
ant, animo & u
runt esse Mesian